

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **R. M.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 20 marca 2024 r.

kwestii dopuszczalności kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt II AKa 49/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II K 8/22

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

postanowił:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę posiłkową M. S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt II K 8/22, uznano R. M. za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę 9 lat pozbawienia wolności oraz czynu z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczono względem skazanego karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, a ponadto także środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 m na okres 10 lat i obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną krzywdę w wysokości 30.000 zł. Dokonano również zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt II AKa 49/23, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylono orzeczenie o karze łącznej, przyjęto, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od czynu usiłowania zabójstwa – i za ten czyn obniżono karę do 2 lat pozbawienia wolności, jak również wymierzono na nowo karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku, w całości, na niekorzyść skazanego R. M. , wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. S. , zarzucając:

„odnośnie tej części wyroku Sądu Apelacyjnego, na mocy której orzeczono, że R. M. dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu przypisanego mu w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu II Wydział Karny, czym wypełnił dyspozycję art. 157 § 2 k.k. - rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 15 k.k. poprzez błędną wykładnię dobrowolnego odstąpienia od dokonania”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, uchylenie obu wyroków oraz nieobciążanie oskarżycielki posiłkowej kosztami postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Wyjątek od tej zasady statuowany jest w art. 523 § 4 k.p.k., który wskazuje, że ww. ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (bezwzględnych przyczyn odwoławczych) oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (gdy kasację wnoszą podmioty tam wymienione: Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka). Nie ulega również

wątpliwości, że gwarancyjny zapis art. 523 § 3 k.p.k., że "kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania", nie może być interpretowany w sposób rozszerzający (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt IV KK 407/10). Gwarancja ta ulega więc przełamaniu jedynie w razie powołania się na bezwzględną podstawę odwoławczą bądź sporządzenia kasacji przez podmiot kwalifikowany.

Powyższe wskazuje zatem jednoznacznie, że kasacja wniesiona na niekorzyść skazanego od wyroku skazującego przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, w której podniesiono jedynie zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego – jak w przedmiotowej sprawie – jest niedopuszczalna.

Wobec tego, w oparciu o treść art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawił kasację bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[ał]